

**A Kúria
Jogegységi Panasz Tanácsa
7/2025. Jogegységi határozat
(Jpe.III.60.037/2024/8. szám)**

a szexuális cselekmény fogalmának értelmezéséről

A Kúria Jogegységi Panasz Tanácsa a legfőbb ügyész által előterjesztett előzetes döntéshozatali indítvány alapján meghozta a következő

jogegységi határozatot:

A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 459. § (1) bekezdés 27. pontjában meghatározott szexuális cselekménynek minősül és a büntetőjogi felelősség szempontjából a testek érintkezésével megvalósuló szexuális cselekménnyel egyező megítélés alá esik, ha

a) a sértett a saját testén az elkövető ráhatására vagy

b) a sértett testét az elkövető eszközzel érintve

végez a nemi vágy felkeltésére, fenntartására vagy kielégítésére alkalmas tevékenységet.

Indokolás

I.

- [1] A legfőbb ügyész (a továbbiakban: indítványozó) az egységes ítélkezési gyakorlat biztosítása érdekében a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 33. § (1) bekezdés c) pontjában megállapított jogkörében eljárva a Bszi. 32. § (1) bekezdés a) pont első fordulatában foglaltak szerint jogegységi határozat meghozatala céljából terjesztett elő előzetes döntéshozatali indítványt. Álláspontja szerint megosztott az ítélkezési gyakorlat azzal összefüggésben, hogy a szexuális cselekménynek a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 459. § (1) bekezdés 27. pontjában rögzített fogalma megköveteli-e a passzív alany testének az elkövető általi megérintését.
- [2] Az indítványozó három, a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) közzé nem tett határozatra hivatkozott, amelyek tényállásainak ismertetése emiatt a jelen határozatban sem lehetséges.
- [3] 1) Az első határozat esetében az indítványozó kiemelte, hogy a Kúria nem osztotta a felülvizsgálati indítvány érvelését abban a tekintetben, miszerint kizárólag akkor állapítható meg a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Btk.) szerinti fajtalanság, ha a sértett testét az elkövető érinti nemi céllal. Erre figyelemmel rámutatott: a fajtalanság abban az esetben is megvalósul, ha a passzív alany kényszerül arra, hogy ilyen tevékenységet fejtessen ki, mégpedig akár az elkövető, akár a saját testén.
- 2) A második határozatból – absztrahált elvi tartalom nélkül – kizárólag a történeti tényállást és annak a jogi minősítését ismertette.
- 3) A harmadik határozat esetében részletesen bemutatta a Kúria kifejtett álláspontját a jelen jogegységi eljárás tárgyát képező jogkérdésben. Eszerint:
- a szexuális cselekmény szükségképpen több személy szexuális érintkezését jelenti, mert a nemi szabadság, önrendelkezés lényege, hogy a szabadság gyakorlása kölcsönösséget

feltételez, megnyilvánulása nem önmagában való, hanem mással való kapcsolatba lépés iránti;

- a nemi élet szabadságának, a nemi önrendelkezésnek a sérelme szükségképpen feltételezi a mással való nemi kapcsolat nemkívánt létrejöttét;

- a szexuális cselekmény fogalmát maga a törvényalkotó is a szexuális aktus szinonimájaként használja, a szexuális aktus pedig a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint több ember közötti szexuális jellegű tevékenység, az önkielégítés emiatt szerinte nem a több ember egymással végzett tevékenységét jelentő, közvetlen testi kontaktust feltételező szexuális cselekmény;

- az elkövető és a sértett közös, szexuális jellegű tevékenek, illetve valamelyiküknek a másik általi tevést tűrő magatartásának hiányában a törvényi tényállásban írt elkövetési magatartás adott életbeli tényekre rávetítésével a szexuális kényszerítés büntette nem állapítható meg;

- fogalmilag kizárt, hogy a passzív alany önmagában (önmagával) végzett szexuális jellegű tevékenysége során egyszerre legyen a szexuális cselekményt végző és azt elszenvedő személy.

[4] A hivatkozott határozatok közül az indítványozó az 1) alatti tartotta helyesnek, amellyel egyező jogi minősítést fogalmaz meg a 2) alatti is. Ezek szerint szexuális cselekmény valósul meg akkor is, ha a sértett az elkövető ráhatására – kényszerítés folytán, avagy kényszerítés nélkül, de jogilag érvényes akarat hiányában – a saját testén végez szexuális tevékenységet anélkül, hogy a testét más személy közvetlenül érintené.

[5] Kifejtette, hogy az önkielégítés olyan tevékenység, amely alapvetően az azt végző személy nemi vágyának felkeltésére, kielégítésére irányul. Amennyiben ezt mások előtt teszik, súlyosan szemérem sértő is, ez pedig szemérem sértés vétségének – amelynek törvényi tényállási eleme a szemérem sértő módon való magamutogatás – megállapítására alkalmas. Ezzel összefüggésben megjelölte a BH 1983.100., illetve a BH 1994.470. számon megjelent eseti döntéseket. A nyelvtani értelmezés alapján szerinte tehát nincs ok annak elvetésére, hogy a passzív alany önmagán végzett szexuális tevékenysége is kimeríti a szexuális cselekmény fogalmát.

[6] Hivatkozott arra, hogy a Btk.-hoz fűzött előterjesztői indokolás szerint a törvény a korszerűség és a jobb közérthetőség érdekében felváltotta a közösülés és a fajtalanság fogalmát a szexuális cselekménnyel. Így tehát a Btk. szerinti szexuális cselekmény fogalmába az is beletartozik, amelyet a régi Btk. fajtalanságként értékel.

[7] Utalt rá, hogy a Kúria a 3) alatti határozatában felhívott, BH 1993.341. számon megjelent eseti döntés szerint a szemérem elleni erőszak büntettének elkövetési magatartása – a fajtalanság – csak a passzív alany testének közvetlen, fizikai érintésével valósul meg. Emiatt nem a szemérem elleni erőszak büntette, hanem csupán a szemérem sértés vétsége valósul meg abban az esetben, ha az elkövető az alvó sértett előtt önkielégítést végez. Hozzátette, hogy ehhez hasonló okfejtést tartalmaz a BH 1994.470. számon megjelent eseti döntés, amely szerint a nevelése alatt álló személy sérelmére elkövetett szemérem elleni erőszak büntette helyett a kiskorú veszélyeztetése büntettének minősül, ha a terhelt a házastársa 14. életévét betöltött, közös nevelésük alatt álló leánygyermek előtt önkielégítést végez. E döntések tényállásában egy a közös: a terheltnek saját maguk végeztek önkielégítést anélkül, hogy eközben a sértett testét érintették volna. Erre figyelemmel kiemelte, hogy e döntések eltérő ténybeli alapokon állnak, mint a jogegységi eljárás szempontjából releváns kérdéssel kapcsolatos ügydöntő határozatok. Valamely közzétett eseti döntés pedig a Legfelsőbb Bíróság és a Kúria egységes joggyakorlata szerint csak akkor vehető figyelembe, ha annak ténybeli alapjai az elbírálandó ügy ténybeli alapjaihoz hasonlóak {Bfv.248/2011/6., Bfv.910/2020/10., Indokolás [26], BH 2019.70., Indokolás [29]}. Erre figyelemmel a BH

1993.341. és a BH 1994.470. számon megjelent eseti döntések nem lehetnek irányadóak annak eldöntésében, hogy a sértettnek az elkövető magatartása folytán a saját testén akarata ellenére végzett cselekménye fajtalanságnak tekinthető-e.

- [8] Az indítványozó hivatkozott arra, hogy a régi Btk. 210/A. § (2) bekezdése szerint fajtalanságnak volt tekintendő a közösülés kivételével minden súlyosan szeméremsértő cselekmény, amely a nemi vágy felkeltésére vagy kielégítésére szolgál. Jelezte, hogy az e jogszabályhelyet beiktató, a büntető jogszabályok módosításáról szóló 1993. évi XVII. törvény 49. §-ához fűzött indokolás szerint „a fajtalanság fogalmát eddig az előterjesztői indokolás tartalmazta, a javaslat ezt a Btk.-ban helyezi el”. Ismertette továbbá a régi Btk.-hoz fűzött előterjesztői indokolásból a szemérem elleni erőszakra nézve ezzel összefüggésben kifejtetteket.
- [9] A fajtalanság körében idézte a régi Btk. kommentárját, amely szerint a szeméremsértő cselekmény a passzív alany testét közvetlenül érintő tevékenység, illetve (kísérlet esetén) amely esetében a tettes szándéka erre irányul. Ennek során a passzív alany vagy eltűri a tettes tevékenységét, vagy pedig arra kényszerül, hogy ő fejtse ki ilyen tevékenységet a saját vagy a tettes testén, amelyhez sorolható az állattal és a sértettnek önmagával végrehajtott fajtalan cselekménye is.
- [10] Rámutatott, hogy ez a jogirodalmi álláspont jelenik meg a BH 1994.522. számon megjelent eseti döntésben, amely ügyben a terheltek veréssel fenyegetve utasították a sértettet arra, hogy előttük önkielégítést végezzen. Érvelésében megjelölte a Legfelsőbb Bíróság EBH 2000.187. számon megjelent döntését is, amely kimondta, hogy megvalósul a fajtalanság, ha a passzív alannak az elkövető ráhatására állattal – tehát nem az elkövetővel, avagy más személlyel – kell magának végeznie a súlyosan szeméremsértő cselekményt.
- [11] Álláspontja szerint tehát a fajtalanság nem zárható ki azon az alapon, hogy a sértett testét az elkövető (avagy más személy) nem érinti meg a súlyosan szeméremsértő cselekmény során, hanem azt a sértettnek önmagával kell végeznie.
- [12] Ismertette a szexuális bűncselekmények azon alakzatait, amelyeknél a sértett az elkövetővel vagy harmadik személlyel közvetlen testi kontaktusba kerül, vagy a cselekmény erre irányul. Ezekkel szembeállítva bemutatta azokat az eseteket, amikor a törvény nem határozza meg, hogy a passzív alannak a cselekményt az elkövető vagy más személy testén, avagy saját magán kell végeznie.
- [13] Utalt a 3) alatti döntésben megfogalmazott általános megállapításra, amely szerint a maszturbáció is szexuális tevékenység, a sértett önkielégítését rögzítő felvétel pedig pornográf felvétel.
- [14] Felidézte, hogy a kényszerítés büntette a Btk. XVIII. Fejezetében írt emberi szabadság elleni bűncselekmény. Az a magatartás azonban, amikor az elkövető a saját nemi vágyának felkeltése céljából a sértettet saját magával végzett szexuális tevékenységre kényszeríti úgy, hogy erről felvételt is kell készítenie, nem pusztán a sértett cselekvési szabadságát sérti. Az ilyen cselekmény központjában ugyanis a szexuális tevékenység végeztetése áll, a pornográf felvételek tárgya is ez. Ennek szerinte nem mond ellen a Kúria 1) alatti és egy későbbi határozataiban írt azon okfejtés, miszerint a nemi szabadság, önrendelkezés lényege, hogy a szabadság gyakorlása kölcsönösséget feltételez, megnyilvánulása nem önmagában való, hanem mással való kapcsolatba lépés iránti, a mással kapcsolatba lépés szabad akaratképződés, kényszermentes külső cselekvés következménye, tehát önkéntes. Hozzátette, hogy a hangsúly ugyanis az önkéntességen van, amit a kényszerítés értelemszerűen kizár. A nemi szabadság magában foglalja annak szabad eldöntését, hogy az adott személy akar-e szexuális tevékenységet végezni, így például olyan tevékenységet, ami a saját – nem más személy – nemi vágyának a felkeltésére irányul, ha igen, akkor azt egyedül vagy mással

kívánja-e végezni. Ezzel összefüggésben hivatkozott a Btk. XIX. Fejezetéhez fűzött előterjesztői indoklásra is.

[15] Kifejtette, hogy a passzív alannak az önmagával végzett szexuális tevékenységre kényszerítése során nem csak a cselekvéshez fűződő szabadsága, hanem a nemiségtől, szexualitástól el nem választható jogi érdeke is sérül. Ezzel összefüggésben hivatkozott a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény és más büntetőjogi tárgyú törvények módosításáról szóló 2007. évi XXVII. törvény indoklására, valamint a Kúria egyik nem precedenshatározatára, amely akként foglalt állást, hogy a Btk. XIX. Fejezetében meghatározott, a nemi élet szabadsága és a nemi erkölcs elleni bűncselekmények jogi tárgya az emberi szabadságjogok részét képező nemi szabadság, illetve a nemi kapcsolatoknak a társadalomban elfogadott rendje. Rámutatott arra, hogy a Kúria egy másik ügyben hozott határozata szerint a kiskorút ábrázoló felvétel azért pornográf, mert azon a terhelt általi kényszerítésnek engedve önkielégítést is végzett a sértett. Kifejtette, hogy ha az adott ügyben a gyermekpornográf felvétel megszerzése a kiskorú sértett egészséges nemi fejlődését veszélyeztette, akkor az a terhelti magatartás is, ami a kiskorú sértettet arra kényszerítette, hogy önmagán szexuális tevékenységet végezzen. Ezért a gyermekpornográfia büntette által védett jogi érdek nem térhet el a felvétel pornográf tartalmát adó sértetti tevékenységet kikényszerítő, azt létrehozó elkövető által megsértett jogi tárgytól. Ezért logikai ellentmondás szerinte annak megállapítása, hogy amíg a sértettet önmagával végzett szexuális tevékenységre kényszerítő magatartás során csupán a sértettnek a legáltalánosabban vett cselekvési szabadsága sérül, addig annak képi rögzítésével és az elkövető általi megszerzésével már az egészséges nemi fejlődéséhez fűzött érdek csorbul.

[16] Kiemelte, hogy a jogalkalmazói gyakorlatban a korábbi fajtalanúság, illetve a hatályos Btk. szerinti szexuális cselekmény megvalósulásához nem szükséges a passzív alany és az elkövető testének közvetlen érintkezése, az közvetett érintkezés útján is megtörténhet, így elkövethető tehát a szemérem elleni erőszak például a sértett meztelen hátsó részének szexuális célból bottal való ütlegelésével, vagy valamely élettelen tárgynak ugyanilyen célból a nő nemi szervébe bevezetésével is.

[17] Mindezeket összegezve az indítványozó álláspontja szerint a szexuális cselekmény fogalma nem követeli meg a passzív alany testének az elkövető vagy harmadik személy általi megérintését.

II.

[18] Magyarország Alaptörvényének (a továbbiakban: Alaptörvény) 25. cikk (3) bekezdése kimondja, hogy a Kúria biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét, a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz, amellyel egyezően rendelkezik a Bszi. 24. § (1) bekezdés c) pontja. A Bszi. 33. § (1) bekezdés c) pontja szerint jogegységi eljárást kell lefolytatni, ha azt a legfőbb ügyész indítványozza.

[19] Az indítványozó az előzetes döntéshozatali indítványban a törvényi előírásnak megfelelően megjelölte, hogy milyen kérdésekben és mely okokból kéri a jogegységi eljárásban a jogegységi határozat meghozatalát, egyben javaslatot is tett az egységes ítélezési gyakorlat kialakítása érdekében, továbbá az indítványhoz mellékelte az érintett bírósági határozatok kiadmányát.

[20] Az indítványt megvizsgálva a Jogegységi Panasz Tanács megállapította, hogy az indítványozó a jogegységi határozat meghozatalát szükségessé tevő okként eltérő jogértelmezést megfogalmazó bírósági döntésekre hivatkozott, amelyek széttartó ítélezési gyakorlatot mutatva megalapozták a jogegységi eljárás lefolytatását.

III.

- [21] 1. A Bszi. 32. § (1) bekezdés a) pontja szerinti jogegységi eljárás célja az egységes ítélkezési gyakorlat biztosítása érdekében jogegységi határozat meghozatala, korábban meghozott jogegységi határozat megváltoztatása vagy hatályon kívül helyezése. A Kúria e feladatellátása alapvetően két részből áll, egyrészt a jogalkalmazás során kialakult széttartó vagy eltérő gyakorlatokat át kell tekintenie, másrészt azok helytállóságát illetően – kiemelten az Alaptörvény, illetve más jogszabályok rendelkezéseivel, valamint az Alkotmánybíróság és a saját gyakorlatával is összevetve – állást kell foglalnia.
- [22] Az indítványban foglaltak alapján – miszerint az ismertetett határozatok szerint megosztott az ítélkezési gyakorlat azzal összefüggésben, hogy a szexuális cselekménynek a Btk. 459. § (1) bekezdés 27. pontjában rögzített fogalma megköveteli-e a passzív alany testének az elkövető általi megérintését – megválaszolando kérdés a következő: Szexuális cselekménynek minősül-e, illetve a büntetőjogi felelősség szempontjából a testek érintkezésével megvalósuló szexuális cselekménnyel egyező megítélés alá esik-e az, ha a sértett a saját testén az elkövető ráhatására, vagy a sértett testét az elkövető eszközzel érintve végez a nemi vágy felkeltésére, fenntartására vagy kielégítésére alkalmas tevékenységet?
- [23] 2. Az indítvány elbírálásánál irányadó alaptörvényi és főbb jogszabályi rendelkezések a következők:
- Az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdése szerint: „Az EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.”
- Az Alaptörvény II. cikke értelmében az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.
- Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése rögzíti, hogy: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, észszerű határidőn belül bírálja el.”
- Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.
- A Btk. 459. § (1) bekezdés 27. pontja értelmében szexuális cselekmény: a közösülés és minden súlyosan szeméremszétszó cselekmény, amely a nemi vágy felkeltésére, fenntartására vagy kielégítésére alkalmas, vagy arra irányul.
- [24] 3. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alaptörvény 28. cikke alapján a bíróságok alkotmányos kötelezettsége, hogy az ítélkező tevékenységük során a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]; 28/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [29]; 3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [17]}.
- [25] A bíróságnak a jogszabályok által kijelölt értelmezési kereteken belül kell azonosítaniuk az eléjük kerülő ügy alapjogi vonatkozásait, valamint a bírói döntésben alkalmazott jogszabályokat az érintett alapjog alkotmányos tartalmára tekintettel kell értelmezniük. {3259/2022. (VI. 3.) AB határozat, Indokolás [32]; 3038/2024. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [35]; 3080/2024. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}.
- [26] Ekként a Jogegységi Panasz Tanács – az Alaptörvény 28. cikk második mondatának megfelelően – az érintett szabályok megalkotására és módosítására irányuló javaslat indokolásának figyelembevételével, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI.

törvény 39. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság határozatait áttekintve az eldöntendő kérdéssel érintett alapjog alkotmányos tartalmát az alábbiak szerint kísérelte meg feltárni.

[27] a) Az Alkotmánybíróság a szexuális cselekmény fogalma törvényi szabályának értelmezését illetően ezideig nem foglalt állást, ezért erre nézve valamely alapjog alkotmányos tartalmát sem határozta meg. Ebből következően az előzetes döntéshozatali indítvány alapján kirajzolódó jogalkalmazási kérdések az Alkotmánybíróság releváns határozataira alapítottnan nem válaszolhatók meg.

[28] b) Az érintett szabályok megalkotására és módosítására irányuló javaslat indokolását illetően a Jogegységi Panasz Tanács mindenekelőtt a Btk. 459. § (1) bekezdés 27. pontjához fűzött indokolást tekintette át. Ez a következőket mondja ki: „A közösülés fogalmát a Btk. tételesen nem határozza meg, az évszázados múltra visszatekintő jogalkalmazási gyakorlat (az élő jog) ezt elég szabatosan meghatározta. Büntetőjogi szempontból töretlen a bírói gyakorlat abban a tekintetben, hogy a közösülés különmemű személyek szexuális aktusa, amelyben a nemi szervek érintkezésének van döntő szerepe. A fajtalanság fogalmát a hatályos Btk. megadta: az alatt a közösülés kivételével minden súlyosan szeméremsértő cselekmény értendő, amely a nemi vágy felkeltésére vagy kielégítésére szolgál. A törvény a korszerűség és a jobb közérthetőség érdekében felváltja a közösülés és a fajtalanság fogalmát a szexuális cselekménnyel. A fajtalanság egyrészt idejétmúlt kifejezés, másrészt a köznyelvi jelentéstartalma sem egyezik a Btk.-ével. A fajtalansághoz a köznyelvben negatív értékítélet kapcsolódik, bizonyos értelmezés szerint csak egyes, a »normálistól eltérő« magatartásokat jelenti (pl. bestialitás). A törvény nem kíván ilyen értékválasztást elvégezni, pusztán azt fejezi ki, hogy egyes szexuális cselekmények bizonyos körülmények esetén (kényszer, életkor, stb.) büntetendők. Ehhez pedig egy semleges, modern fogalom szükséges. A fogalom jelentéstartalma annyiban változik, hogy nem azok a súlyosan szeméremsértő cselekmények tartoznak ide, amelyek a nemi vágy felkeltésére vagy kielégítésére szolgálnak, hanem azok, amelyek erre irányulnak, vagy erre alkalmasak, valamint a nemi vágy fenntartására irányuló cselekmények is a fogalom részévé válnak.”

[29] A Btk. nemi élet szabadsága és a nemi erkölcs elleni bűncselekményeket szabályozó XIX. Fejezetéhez fűzött indokolása a következőket rögzíti: „A fejezet címe a hatályosnál jobban kifejezi a fejezetben foglalt tényállások által védett jogi tárgyakat, hiszen nem a nemi erkölcs védelme az elsődleges és egyetlen védett jogi tárgy, hanem a nemi integritás, nemi önrendelkezés, nemi szabadság védelme is. Előbbi ugyanis a »köz« érdekét tartja elsődlegesen szem előtt, utóbbi a »magánszférára« koncentrált.”

[30] A régi Btk.-hoz fűzött előterjesztői indokolás a szemérem elleni erőszak körében – azonban a jelen eljárásban megválaszolandó jogkérdést is érintően – a következőket mondta ki: „A Javaslat általában csak az emberek közötti fajtalansághoz fűz büntetőjogi következményeket. Szeméremsértésként büntetendő az úgynevezett exhibicionizmus (l. a 208. §-t). Egyébként az önkielégítés, vagy embernek állattal véghezvitt fajtalansága csak akkor büntetendő, ha olyan módon történik, hogy a közrendet is sérti (pl. garázdaságot – 271. § – valósít meg).”

[31] 4. A régi Btk. fogalmi rendszerén alapuló bírói gyakorlat is érintette a jelen eljárás jogkérdését, így a Legfelsőbb Bíróság által hozott több határozat is foglalkozott a fajtalanság értelmezésével. Ezek közül az alábbiakat emeli ki a Jogegységi Panasz Tanács:

A BH 1993.341. számon megjelent eseti döntés szerint a szemérem elleni erőszak büntetnének elkövetési magatartása – a fajtalanság – csak a passzív alany testének közvetlen, fizikai érintésével valósul meg.

A BH 1994.470. számon megjelent határozat indokolása kimondta, hogy „A fajtalanság ugyanakkor a passzív alany testét közvetlenül érintő olyan tevékenység, amely a nemi vágy felkeltésére, illetve kielégítésére alkalmas, illetve a sértettnek az ilyen jellegű aktív tevékenységre kényszerítése erőszakkal vagy fenyegetéssel.”

[32] 5. A Jogegységi Panasz Tanács az előzetes döntéshozatali indítvány elbírálhatósága érdekében áttekintette a Kúria gyakorlatát és megállapította, hogy a megválaszolandó jogalkalmazási kérdést érintően a BHGY-ban nem található közzétett határozat, azonban egy, a Kúriai Döntések folyóiratban megjelent, a régi Btk. fogalomrendszerén alapuló kúriai határozat a jelen eljárás tárgyához kapcsolódik.

[33] A BH 2022.118. számon megjelent Bfv.369/2021/11. számú határozat [96] bekezdése rögzíti: „Fajtalanság fogalmán az állandó ítélkezési gyakorlat olyan súlyosan szeméremsértő, az általános erkölcsi felfogást szexuális vonatkozásban durván sértő cselekményt ért, amely a nemi vágy felkeltésére vagy annak kielégítésére szolgál. A fajtalanság ugyanakkor a passzív alany testét közvetlenül érintő olyan tevékenység, amely a nemi vágy felkeltésére, illetve kielégítésére alkalmas, illetve a sértettnek az ilyen jellegű aktív tevékenységre kényszerítése erőszakkal vagy fenyegetéssel (BH1994. 470.).”

IV.

[34] 1. Az egységes ítélkezési gyakorlat kialakítására irányuló előzetes döntéshozatali indítvány az alábbiak szerint alapos.

[35] A Jogegységi Panasz Tanács osztotta az indítványozó azon álláspontját, miszerint a szexuális cselekménynek a Btk. 459. § (1) bekezdés 27. pontjában rögzített fogalma nem követeli meg a passzív alany testének az elkövető általi megérintését. Ezt a megfogalmazást azonban – az előzetes döntéshozatali indítvány vizsgálatának eredményeként – a feltárt tartalmi jegyeire figyelemmel két részből álló jogkérdésként fogalmazta meg, amire ennek megfelelően adott egyértelmű választ a jogegységi határozat rendelkező része.

[36] 2. a) A jogkérdés első része az, hogy vajon a Btk. 459. § (1) bekezdés 27. pontjában meghatározott szexuális cselekménynek minősül-e, ha valaki saját testén, illetve a testén más személy eszközzel végez a nemi vágy felkeltésére, fenntartására vagy kielégítésére alkalmas tevékenységet?

[37] A szexuális cselekmény fogalmi elemeinek értelmezése körében egységes a Kúria joggyakorlata abban, hogy a törvényi definíció szerinti közösülés megvalósulásának feltétele az elkövető és a sértett testének érintkezése, így itt nem észlelhető széttartó gyakorlat. Ehhez képest azonban a súlyosan szeméremsértő cselekmények tartalmi ismérveit illetően a Kúria 3) alatti nem precedenshatározata eltért az 1) alatti szintén nem precedenshatározattól, valamint a bírói gyakorlatot összefoglaló, ugyancsak nem precedens BH 2022.118. számon megjelent határozattól akként, hogy a jelen eljárás vitás jogkérdésében azokkal ellentétben álló értelmezésen alapuló döntést hozott.

[38] b) A határozathozatal során a szexuális cselekmény törvényi meghatározásához fűzött – korábban már ismertetett – előterjesztői indokolás a jogalkalmazási kérdés megválaszolásában egyértelmű értelmezési támpontokat adott. Abból is világosan látszik, hogy a nemiséget érintő magatartások között a törvény nem kíván különbséget tenni, ahogy értékválasztást sem végez közöttük. A szexuális cselekményeket annyiban azonban megkülönbözteti egymástól, hogy a törvényi tényállásokban tényállási elemként megfogalmazott bizonyos körülmények esetén (ilyen például az erőszak vagy a passzív alany életkora) büntetendővé nyilvánítja azokat. Mindehhez egy semleges, korszerűbb fogalmat határoz meg, amelybe már nem csak a nemi vágy felkeltésére vagy kielégítésére szolgáló magatartások, hanem azok is, amelyek erre irányulnak, vagy erre alkalmasak, valamint a nemi vágy fenntartására irányuló cselekmények is beletartoznak. Így tehát ezen fogalmi körben

azonosítható az is, ha valaki önmagán végez nemi vágy felkeltésére, fenntartására vagy kielégítésére alkalmas tevékenységet.

- [39] A szexuális cselekmény előterjesztői indokolásának nyelvtani értelmezése is ugyanerre az eredményre vezetett. Ez alapján sem kétséges, hogy a törvény szerinti „minden más súlyosan szeméremsértő magatartás” olyan általánosan körülíró meghatározás, amely valójában a szexuális cselekmény törvényi definícióját a közösülésen kívüli valamennyi, a nemi élethez kapcsolódó tevékenységre kiterjeszti. Emiatt ebbe – az összes lehetséges megvalósulási módot magába foglaló normatív jelentéstartalomba – értelemszerűen beletartozik mindazon az emberi testen végzett megnyilvánulás, amely a nemi vágy felkeltésére, fenntartására vagy kielégítésére alkalmas, vagy arra irányul. Ennek megfelelően aggály nélkül szexuális cselekményként azonosítható a saját testen végzett, a nemiséggel kapcsolatos mindennemű magatartás – tipikusan a nemi szerv megérintése – amely jellegénél fogva az e magatartást tanúsító, illetve az ezt észlelő más személy tekintetében egyaránt képes a nemi vágygal kapcsolatos – a törvényben felsorolt – hatások kiváltására.
- [40] c) A Jogegységi Panasz Tanács az előzetes döntéshozatali indítvány elbírálhatósága érdekében áttekintette a Kúria joggyakorlatát és megállapította, hogy a jelzett jogalkalmazási kérdések az indítványozó által hivatkozott jogeseten kívül egy határozatban merültek még fel.
- [41] A Kúria a BH 2022.118. számú, a BHGY-ban közzé nem tett, a terhelt védőjének felülvizsgálati indítványát elutasító határozatában – a jelen ügy tárgyát érintve – arra mutatott rá, hogy a fajtalanság fogalmán az állandó ítélkezési gyakorlat olyan súlyosan szeméremsértő, az általános erkölcsi felfogást szexuális vonatkozásban durván sértő cselekményt ért, amely a nemi vágy felkeltésére vagy annak kielégítésére szolgál. A fajtalanság ugyanakkor a passzív alany testét közvetlenül érintő olyan tevékenység, amely a nemi vágy felkeltésére, illetve kielégítésére alkalmas, illetve a sértettnek az ilyen jellegű aktív tevékenységre kényszerítése erőszakkal vagy fenyegetéssel (BH 1994.470.).
- [42] Ez a megállapítás megegyezik az 1) alatti határozatban rögzített állásponttal, így a jelen eljárás tárgyát képező szexuális cselekmény fogalmi meghatározását érintő jogkérdésre azonos választ ad.
- [43] d) A Kúria a jogegységi határozat megalapozottsága érdekében – precedensek hiányában – nem tekinthetett el attól, hogy részletesen feltárja a régi Btk.-n alapuló joggyakorlatban felmerülő jogkérdésekre adott jogalkalmazói válaszokat. Ennek a dogmatikai hátterét az adta, hogy a szexuális cselekménynek a közösülésen kívüli része – amely magában foglal minden olyan súlyosan szeméremsértő cselekményt, amely a nemi vágy felkeltésére, fenntartására vagy kielégítésére alkalmas, vagy arra irányul – a cselekményi elemét tekintve megegyezik a régi Btk. 210/A. § (2) bekezdésében meghatározott fajtalansággal. E korábban hatályban volt törvényi fogalom szerint a fajtalanság a közösülés kivételével minden súlyosan szeméremsértő cselekmény, amely a nemi vágy felkeltésére vagy kielégítésére szolgál.
- [44] A jelen eljárásra nézve két törvényi fogalom cselekményoldali azonossága azzal járt, hogy a Jogegységi Panasz Tanácsnak az előzetes döntéshozatali indítvány elbírálásához – miként azokra az indítványozó is hivatkozott – a Legfelsőbb Bíróság által 2012. január 1. előtt, illetve a Kúria ezután hozott, a fajtalanság fogalmát értelmező, tartalmát illetően releváns határozatait is sorba vette. Ezeket az eseti döntéseket elsősorban abból a szempontból vizsgálta meg, hogy vajon megfogalmaznak-e olyan elvi tételeket, amelyeknek az ítélkezés során – a korábbtól eltérő hatályos szabályok mellett is – indokolt töretlenül érvényesülniük, vagy esetleg az érvényesülésüket – immár kötelező erővel – indokolt kimondani.
- [45] Ebből fakadóan a jelen határozat meghozatala során – ahogy az indítvány is – a Jogegységi Panasz Tanács figyelemmel volt a kötelező erővel egyébként nem rendelkező, a

Bíróági Határozatok (jelenleg: Kúriai Döntések) folyóiratban megjelent döntésekre, amelyek a korábbi joggyakorlat által kimunkált elveket is magukban hordozzák és emiatt az érvényesülésük biztosítása – a Jogegységi Panasz Tanács álláspontja szerint – indokolt. Ezzel egyező alapon tekintette – a korábban írtak szerint – a Jogegységi Panasz Tanács mértékadónak a Kúria Bfv.369/2021/11. számon hozott, a Kúriai Döntések folyóiratban BH 2022.118. számon megjelent határozatát is, amely egyébként éppen a feltett jogkérdéssel kapcsolatos, a BH 1994.470. számú határozatban összefoglalt korábbi joggyakorlatot tette az indokolása részévé.

- [46] Ez a jogalkalmazói megközelítés az Alaptörvény Nemzeti Hitvallás részében elismert alkotmányos állami folytonosság elvét veszi alapul. Ez a jelen ügyre vetítve azt jelenti, hogy egyfelől a Btk. ugyan jelentős változásokat hozott az anyagi jogi szabályozás egyes elemeiben, másfelől azonban ez nem tekinthető egyúttal olyannak, amely teljes dogmatikai szakítást eredményezett volna a régi Btk.-val, amely – a jogállamisági feltételrendszernek való megfeleltetését követően – aggály nélkül biztosított büntetőjogi védelmet az alapvető jogoknak és az alkotmányos értékeknek.
- [47] A Btk. korábbitól eltérő koncepció mentén újraszabályozott területei esetében – mint amilyen a nemi élet szabadsága és a nemi erkölcs elleni bűncselekmények – sem szakította meg a jogalkotó a szabályozás folytonosságát, sőt azt kifejezetten biztosító változásokat eszközölt. Ez egyrészt abban nyilvánult meg, hogy az új törvényi tényállásokat ugyan átstrukturálta, azonban a korábbi jogi védelmet fenntartva, azt semmi esetre sem szűkítve fogalmazta meg, másrészt – az előterjesztői indokolás hivatkozásaiból is kitűnően – az új szabályok is elválaszthatatlanul kapcsolódtak a kidolgozott és kiforrott bírói gyakorlathoz. Értelemszerűen ez – a folytonosságot szem előtt tartó – újraszabályozási logika érvényesült a fajtalanság és a szexuális cselekmény egymást felváltó törvényi definíciói esetében is.
- [48] Mindebből az következik, hogy a Kúria a bíróságok jogalkalmazásának egységét biztosító feladatellátása során nem tekinthetett el a jelen eljárás tárgyát érintő jogkérdéssel kapcsolatos, a precedensek előtti, illetve a nem precedenshatározatokban megfogalmazott releváns indokok, érvek és megítélési szempontok figyelembevételétől. Mindemellett azonban ezen határozatok értékelhetőségének elengedhetetlen feltétele az volt, hogy a régi Btk. alapján felülvizsgált vagy elbírált jogkérdés a Btk.-nak megfeleltethető legyen. Másként szólva kizárólag az azonos vagy lényegi elemeit tekintve hasonló tartalmú hatálytalan és hatályos szabály egyezőségének a megállapítását követően volt csak lehetséges a bírói gyakorlatot érintő vizsgálat.
- [49] Így a szexuális cselekmény közösülésen kívüli fogalma és a fajtalanság jelen eljárásra vonatkozó tartalmi megfeleltetése eredményeként – egyezően az indítványozó álláspontjával – immár aggály nélkül lehetett a régi Btk. fogalmi rendszerére épülő határozatokban kimunkált gyakorlatot máig hatónak tekinteni. Erre alapítottnak pedig az e határozatokban megfogalmazott, a fajtalansághoz kapcsolódó elvi tételek a jelen jogegységi határozat meghozatalakor is – értelemszerűen – irányadóak lehettek.
- [50] Ekként a BH 1993.341. és a BH 1994.470. számon megjelent eseti döntésekben megjelenő jogalkalmazói álláspontot a Jogegységi Panasz Tanács mindenben osztva rögzítette, hogy a fajtalanság – a szexuális cselekménynek a közösülésen kívüli része – csak a passzív alany testének közvetlen, fizikai érintésével valósul meg, azonban ennek elválaszthatatlan részének tekinti a BH 1994.470. számon megjelent határozatban megfogalmazottakat, amely szerint ezt megvalósítja a sértettnek az ilyen jellegű aktív tevékenységre kényszerítése erőszakkal vagy fenyegetéssel. Mindebben megerősítette a BH 2022.118. számon megjelent határozat idézett indokolása is.
- [51] e) A 3) alatti határozat indokolása szerint a szexuális cselekmény fogalmát a törvényalkotó is a szexuális aktus szinonimájaként használja. Ebből a megállapításából azt a

következtetést vonja le, hogy a szexuális aktus a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint több ember közötti szexuális jellegű tevékenység. A kifejtett álláspontját az előterjesztői indokolás, illetve az Európai Parlament és a Tanács 2011. december 13-i, a gyermekek szexuális bántalmazása, szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia elleni küzdelemről, valamint a 2004/68/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról szóló 2011/93/EU irányelve 3. cikk (5) bekezdés III. pontjára és a (6) bekezdésében foglaltak nyelvtani értelmezésére hivatkozva is indokolta.

- [52] A Jogegységi Panasz Tanács ezt az érvelést azonban nem osztotta, mivel a törvény és annak előterjesztői indokolása, illetve a már implementált követelményeket megfogalmazó irányelv nem mondja ki és nem is utal arra, hogy a szexuális cselekmény kizárólag több ember egymással végzett tevékenysége lehet. Mindemellett rögzítendő, hogy az irányelv – az 1. cikke szerint – csak a minimumszabályokat rögzíti a bűncselekményi tényállások és szankciók meghatározására vonatkozóan, aminél – értelemszerűen – a tagállami jogalkotó szélesebb körben is megállapíthatja az elkövetési magatartások körét. Erre figyelemmel pedig az irányelv megszorító értelmezés hivatkozási alapjául nem szolgálhat, azaz a saját testen végzett, a nemi vágy felkeltésére, fenntartására vagy kielégítésére alkalmas magatartásokat tehát erre hivatkozva nem lehet eltérő jogi megítélés alá helyezni az ítélkezési gyakorlatban.
- [53] A kifejtettekre figyelemmel rögzíthető: nem törvényi követelménye a szexuális cselekmény fogalmának, hogy azt kettő vagy több ember egymással végezze, illetve hogy közöttük közvetlen testi kontaktus legyen. Emiatt pedig fogalmilag lehetséges, hogy a sértett saját testét érintő szexuális jellegű tevékenysége során egyszerre legyen a szexuális cselekmény végző és azt elszenvedő személy.
- [54] f) Mindezekből következően a sértett önmagán végzett, saját akaratot nem hordozó, illetve a testén az elkövető által eszközzel kifejtett súlyosan szeméremsértő magatartások egyikénél sem kérdőjelezhető meg, hogy a nemi vágy felkeltésére, fenntartására vagy kielégítésére alkalmas-e, azonban a megítélésüknél a feltárt tények gondos értékelése – a leírtak szerint – elengedhetetlen.
- [55] 3. a) A szexuális cselekmény fogalma a Btk. XIX. Fejezetében szabályozott, a nemi élet szabadsága és a nemi erkölcs elleni bűncselekményekhez kapcsolódik. Ezek jogi tárgyai a nemi erkölcs, a nemi integritás, a nemi önrendelkezés és a nemi szabadság védelme. Az e fejezetbe tartozó bűncselekmények közül a szexuális cselekmény – mint elkövetési magatartás – tényállási elemként a szexuális kényszerítés (Btk. 196. §), a szexuális erőszak (Btk. 197. §), a szexuális visszaélés (Btk. 198. §) és a vérfertőzés (Btk. 199. §), míg egyéb tényállási elemként a kerítés (Btk. 200. §) és a gyermekprostitúció kihasználása (Btk. 203. §) törvényi tényállásaiban jelenik meg.
- [56] A jelen eljárásban megválaszolandó második kérdés az, hogy a szexuális cselekményt tényállási elemként magában foglaló bűncselekmények megállapíthatóságának kizárólagos feltétele-e az, hogy a szexuális cselekménynek a közönségesen kívüli cselekményi részét megvalósító résztvevők teste egymással érintkezzen? Másként fogalmazva a büntetőjogi felelősség szempontjából a testek érintkezésével megvalósuló esettel egyező megítélés alá esik-e, ha a sértett a saját testén az elkövető ráhatására, vagy a sértett testét az elkövető eszközzel érintve végez szexuális cselekményt?
- [57] b) A szexuális cselekmény törvényi meghatározásához fűzött – korábban már ismertetett – előterjesztői indokolás mellett a nemi élet szabadsága és a nemi erkölcs elleni bűncselekményeket szabályozó XIX. Fejezethez fűzött indokolás is megkerülhetetlen értelmezési támpontokat adott e jogalkalmazási kérdés megválaszolásához. Ebben az előterjesztő ugyanis kifejezi azt a szemléleti változást, amelyet már a fejezet címe is magában hordoz, és amivel sokkal inkább a tényállások által védett jogi tárgyakhoz igazodóan kívánja a büntetőjogi oltalmat biztosítani. Eszerint már nem csak a nemi erkölcs védelme mint

elsődleges és egyetlen védett jogi tárgy, hanem emellett – sőt bizonyos szempontból ez elé helyezetten – a nemi integritás, a nemi önrendelkezés és a nemi szabadság védelme a büntetőjog által kiemelt. Így tehát a közösség érdeke elsődlegességének a hangsúlyozása helyett immár a magánszféra védelme jelenik meg prioritásként e kinyilatkozásban. Ez a szemléletváltozás alapvető jelentőségű – miként arra az indítványozó is utalt – mert erre figyelemmel a nemi integritás a büntetőjogi védelem szempontjából már akként közelíthető meg, hogy a szexuális cselekményben résztvevő vagy azzal közvetlenül érintett személy belső megélése vajon összhangban van-e a kívülálló számára is érzékelhető tetteivel és a szóbeli, valamint a metakommunikatív megnyilvánulásaival. Ennek fényében a nemi integritás valójában azt fejezi ki, hogy az adott személy a szexualitását annak megfelelően gyakorolja, amilyen értékrendet azzal összefüggésben vall, amilyen belső vágyai azzal kapcsolatban léteznek. Ha pedig a sértett saját magán kényszerül akarata ellenére szexuális tevékenységet végezni, különösen, ha az elkövető által megjelölt olyan szexuális tevékenységet, amit még kényszer hiányában sem végezne, akkor a nemi integritása bizonyosan sérelmet szenved. Ez az előterjesztői szándék kifejezetten támogatja azt a jogalkalmazói gyakorlatot, hogy ne formálisan, hanem tartalmilag értékelődjön az elkövetői magatartás, azaz – jelen ügy jogkérdésére vetítve – ne az legyen a jogi értékelés feltétele, hogy a szexualitáshoz tipikusan kétségtelenül társuló testi érintkezés teljesült-e, hanem hogy a sértett nemi integritását sértette-e az az elkövetői magatartás, amelynek az eredményeként önmagán kényszerülve, vagy eszközzel érte a testét a szexuális cselekménynek minősülő ráhatás.

[58] c) A törvény az elkövetési magatartások, illetve tényállási elemek körében – a szexuális cselekménynek a közösülésen kívüli cselekményi részét tekintve – nem különbözteti meg az egyes alakzatokat abból a szempontból, hogy bármely cselekmény megvalósulásának feltétele lenne a sértett és az elkövető vagy más személy testének az érintkezése vagy az elkövető erre irányuló szándéka. Ekként – törvényi követelmény hiányában – a Kúria ennyiben nem osztotta az indítványozó álláspontját, amely szerint a jogalkotó külön meghatározta azokat az alakzatokat, amelyek esetében követelmény, hogy a sértett az elkövetővel vagy harmadik személlyel közvetlen testi kontaktusba kerüljön, vagy az, hogy a cselekmény erre irányuljon. Ebből következően olyan alakzatok sem különíthetők el, amelyeknek ilyen megkötést a törvényi tényállása nem tartalmaz. Erre figyelemmel – valamennyi törvényi tényállás, amelyben a szexuális cselekmény elkövetési magatartásként vagy egyéb tényállási elemként szerepel – a súlyosan szeméremszérintő magatartás megvalósulhat a passzív alany testén úgy, hogy azt saját magán kell végeznie, vagy az elkövető végzi akár a testük érintkezésével, akár eszközzel érintve őt.

[59] d) A Kúria számos határozatában – miként az előzetes döntéshozatali indítvánnyal érintett a 3) alatti határozatban is – megjelenő és már korábban idézett egységes jogértelmezése szerint a nemi önrendelkezés és a nemi szabadság lényege, hogy ezek gyakorlása kölcsönösséget feltételez, megnyilvánulása nem önmagában való, hanem mással való kapcsolatba lépés iránti, amely szabad akaratképződés, kényszermentes külső cselekvés következménye, tehát önkéntes. Ebből következően nem kétséges, hogy a nemi élet szabadságának és a nemi önrendelkezésnek a sérelme szükségképpen feltételezi a más személyhez kötődő, annak nemi vágyát megjelenítő kapcsolat nemkívánt létrejöttét.

[60] A BH 1993.341. számon megjelent eseti döntés szerint a fajtalanság csak a passzív alany testének közvetlen, fizikai érintésével lehetséges, leszögezve, hogy a fajtalanság a passzív alany testét közvetlenül érintő olyan tevékenység, amely a szexuális cselekmény második fordulataként meghatározott minden súlyosan szeméremszérintő cselekmény esetében is irányadó. Ennek helytállósága senki által nem vitatott, azonban emellett nem hagyható figyelmen kívül a már korábban is hivatkozott BH 1994.470. számon megjelent eseti döntés alapvetése sem, amely szerint: „A fajtalanság ugyanakkor a passzív alany testét közvetlenül

érintő olyan tevékenység, amely a nemi vágy felkeltésére, illetve kielégítésére alkalmas, illetve a sértettnek az ilyen jellegű aktív tevékenységre kényszerítése erőszakkal vagy fenyegetéssel.” Ezt az elvi tételt a Kúria – az előzőekben már ismertetett – BH 2022.118. számon megjelent, a joggyakorlatot megjelenítő példaértékű indokolásában megerősítette, ami egy irányba mutat a Kúria 1) alatti határozatával. Ennek indokolása a jelen eljárás tárgyát képező jogkérdésre vonatkozóan egyértelműen úgy foglal állást: a fajtalanság abban az esetben is megvalósul, ha a passzív alany kényszerül arra, hogy ilyen tevékenységet fejtessen ki, mégpedig akár az elkövető, akár a saját testén. Így tehát, ha a sértett a szexuális cselekményt a saját testével vagy a saját testén az önkéntes beleegyezése nélkül kényszerül végezni, úgy kölcsönös tevékenység hiányában – az egyéb tényállási elemek megvalósulásához igazodóan – tényállásszerű az elkövető kényszerítő magatartása.

[61] A korábbiakban kifejtettekben következően tehát a saját testen, illetve az elkövető által eszközzel más testén végzett, a nemiségét érintő magatartás már önmagában súlyosan szeméremsértő. Így ezek esetében azt kell vizsgálni, hogy a Btk. XIX. Fejezetében szabályozott, a nemi élet szabadsága és a nemi erkölcs elleni bűncselekmények valamelyikének beilleszkedik-e törvényi tényállásába, amelynek az elengedhetetlen megállapíthatósági feltétele – tényállási elemként – a szexuális cselekmény megvalósulása.

[62] Mindezekre figyelemmel osztotta a Jogegységi Panasz Tanács az indítványozó azon következtetését – és a határozat rendelkező részében is ennek megfelelően döntött – miszerint a büntetőjogi felelősség szempontjából a testek érintkezésével megvalósuló szexuális cselekménnyel egyező megítélés alá esik, ha a sértett a saját testén az elkövető ráhatására vagy a sértett testét az elkövető tárggyal érintve végez a nemi vágy felkeltésére, fenntartására vagy kielégítésére alkalmas tevékenységet.

[63] 4. Végezetül a Jogegységi Panasz Tanács rögzíti, hogy kétségtelen, a Kúria 3) alatti határozata az 1) és 2) alatti határozatokkal ellentétesen foglalt állást az indítványozó által felhozott jogkérdésben, azonban ezek a határozatok – a jelen ügy jogalkalmazási kérdését érintő más határozatokhoz hasonlóan – a BHGY-ban nem érhetők el. Erre figyelemmel a 3) alatti határozatot meghozó tanács nem sértette meg a Bszi. 32. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltakat, hiszen fel sem merülhetett a határozata meghozatalakor, hogy jogkérdésben eltérne valamely, az egységes jogértelmezést megfogalmazó közzétett határozattól.

V.

[64] Mindezekre tekintettel a Jogegységi Panasz Tanács a Bszi. 24. § (1) bekezdés c) pontja, 25. §-a, 32. § (1) bekezdés a) pontja, 33. § (1) bekezdés c) pontja, valamint 40. § (1) és (2) bekezdései alapján, a bíróságok jogalkalmazása egységének biztosítása érdekében [Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdés] a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

[65] A Jogegységi Panasz Tanács a Bszi. 42. § (1) bekezdése alapján a jogegységi határozatot a Magyar Közlönyben, a BHGY-ban, a bíróságok központi internetes honlapján és a Kúria honlapján közzéteszi. A jogegységi határozat a bíróságokra a Magyar Közlönyben történő közzététel időpontjától kötelező.

Budapest, 2025. május 12.

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Harangozó Attila s.k. előadó bíró, Dr. Varga Zs. András s.k. bíró, Dr. Balogh Zsolt Péter s.k. bíró, Dr. Bartkó Levente s.k. bíró, Dr. Csák Zsolt s.k. bíró, Dr. Cseh Attila s.k. bíró, Dr. Darák Péter s.k. bíró, Dr. Domonyai Alexa s.k. bíró, Dr. Döme Attila s.k. bíró, Dr. Dzsula Marianna s.k. bíró, Dr. Farkas Attila s.k. bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró, Dr. Hajnal Péter s.k. bíró, Dr. Kalas Tibor s.k. bíró, Dr. Kovács András s.k. bíró, Dr. Kurucz Krisztina s.k. bíró, Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k. bíró, Dr. Sperka Kálmán s.k. bíró, Dr. Tanczos Rita s.k. bíró